

27-08 — 16-10-2016

Parallel

#0

Art × Music

Joan van Barneveld

Mike Moonen & Martijn Rixen

Lucas Kramer

Roy Vastenburg

Parallel is een project van Poppodium NIEUWE NOR dat is ontstaan uit de vraag om jonge beeldende kunst op locatie te presenteren.

In het leven en werk van de deelnemende kunstenaars neemt muziek telkens een verschillende maar belangrijke rol in. Met het project Parallel gaan zij de uitdaging aan om te zoeken naar de grenzen, verschillen en parallellen tussen beide disciplines in hun werk. Door de samenwerking met kunststudenten, scholieren en lokale instellingen wordt kennisoverdracht en gezamenlijke ontwikkeling gestimuleerd.

Parallel

#0

Tijdens de eerste tentoonstelling die plaats vindt door de steun van Cultura Nova wordt het werk van de kunstenaars die gedurende het seizoen 2016/2017 om beurten met studenten en scholieren samenwerken gepresenteerd.

Het onderzoekende karakter van hun werk wordt gestimuleerd door de nieuwe context; beeldende kunst die wordt tentoongesteld in een poppodium. Welke kenmerken, functies, tradities en rituelen horen bij een dergelijke plek en hoe kunnen deze benaderd en herdefinieerd worden?

Mike Moonen en Martijn Riksen hebben in de doorgang van de straat naar concertzaal, een mural gemaakt. Hierin laten ze aspecten van een concert, zoals publiek, eenheid en ritme in hun eigen beeldtaal zien.

Joan van Barneveld stelt voor het eerst de ontwerpen van LP hoezen tentoon die de kunstenaar maakte voor zijn band Teenage Slaves of Satan. De collages zijn nooit als opzichzelfstaand kunstwerk bedoeld en onderzoeken hun rol binnen de gegeven context in combinatie met zijn schilderijen.

In de hoek van het café kun je met een cassettepeler en koptelefoon horen hoe Lucas Kramer vier verschillende fysieke composities (voorwerpen) omzet naar een auditieve compositie.

En tot slot timmert Roy Vastenburg voor de gelegenheid een radiostudio in elkaar waarin hij in de eerste twee weekenden live, ongewone radio gaat maken.

Tevens schreef tenor, en expert voor Parallel, Eelke van Koot, het essay 'Moshen of meezingen' over het ritueel binnen de kerkmis, het klassieke concert en popconcert voor de tentoonstelling Parallel #0.

1.

Joan van Barneveld

[Untitled, 2015](#)

[Artwork for album T.S.O.S. IV, 2014](#)

[Sketch for artwork T.S.O.S. IV, 2014](#)

[I'm losing you, 2015](#)

[Artwork for album T.S.O.S. III, 2013](#)

In het poppodium kiest Van Barneveld ervoor om verschillende ontwerpen van albumhoezen van zijn band Teenage Slaves of Satan te laten zien. Voor deze collages neemt hij zelf geschoten fotomateriaal als uitgangspunt. De ontwerpen hebben een duidelijke functie; het presenteren van een muzikuitgave van de band. Ondanks dat het door de kunstenaar gemaakt is en hij doorgaans vergelijkbare voorstellingen en materialen gebruikt rekent Van Barneveld deze niet binnen zijn kunstenaarsoeuvre. Tijdens Parallel #0 zullen de albumhoezen voor het eerst worden tentoongesteld, in combinatie met twee schilderijen.

Het doek [I'm losing you](#) gaat door zijn lichte kleur haast op in de witte muur waar het tegen hangt. In vlekkerig, zacht roze- en beigetinten tekent als je langer kijkt steeds verder een beeld af maar een duidelijke voorstelling blijft uit.

Door het zeefdrukken van foto's op doek creëert Van Barneveld afstand tot zijn schilderijen; er is geen leesbaar handschrift of verftoets aanwezig. Dit scheidt de mogelijkheid een beeld neer te zetten dat niet persoonlijk verbonden is aan de kunstenaar.

De voorstelling van beide schilderijen ontstaat op vergelijkbare wijze; bij [Untitled](#) en [I'm losing you](#), brengt hij eerst de gekleurde (of zwarte) ondergrond aan waar hij vervolgens met wit het negatief overheen drukt. Daardoor wordt de voorstelling van onder de print zichtbaar en ontstaat er een positief beeld.

Het grote schilderij [Untitled](#) lijkt door het grove beeld een sterk uitvergrootte, oude krantenfoto van een vuil stuk wegdek waar een straal zon op schijnt. De nieuwswaarde in het beeld blijft echter uit en creëert zodoende de leegte waar Van Barneveld naar zoekt.

'ITHLOYS' is het vijfde album van Teenage Slaves of Satan (kortweg T.S.O.S.) en werd geschreven en opgenomen in twee nachten. De eerste vier albums waren collage-achtige album samengesteld uit thuis-opnamen van bandleiden Joan van Barneveld en Ed Romijn, terwijl 'ITHLOYS' een meer consistent album is geworden, deels door het eerder genoemde geconcentreerde opname-proces, deels omdat er geen band-wisselingen waren tijdens de opnames. Alle drums zijn gespeeld door Ed Romijn, gitaar en vocals door Joan van Barneveld en Sander Haagmans (ex-Sungrazer) verzorgt alle bas-partijen.

Tot 2012 speelde T.S.O.S. nauwelijks live, maar de band verlegt haar focus steeds meer naar live spelen. Dit besluit is geboren vanuit de wens om de transformatieve kracht en het rituele aspect van een rock concert te verkennen en gebruiken. Concerten, of beter: voorstellingen van T.S.O.S., zijn meestal eenmalige gebeurtenissen, waarbij een combinatie wordt gelegd met de exposities en beeldende kunst van Joan van Barneveld.

2. Mike Moonen & Martijn Riksen

Do it to the crowd / untitled, 2016

In zijn beeldende praktijk laat Mike Moonen komische, knullige en vreemde dingen bij elkaar komen. Soms krijgen de voorwerpen een nieuwe functie en betekenis vaak verliezen ze hun voor-malige logica.

Volgens de kunstenaar zijn het de mislukte pogingen en het subtiele drama dat de mogelijkheid schept voor ontwrichting en een speelse benadering van verwachtingen en perceptie. Een essentieel element hierin is de ernst die zichzelf voorbij streeft en daarmee tot mislukken is gedoemd.

Voor deze expositie werkt Mike Moonen samen met Martijn Riksen die in zijn werk een eigen beeldtaal in heldere kleuren en vormen heeft ontwikkeld. Het werk van Riksen nodigt de toeschouwer met herkenbare elementen uit om deel uit te maken van een door hem gecreëerde wereld. De schijnbare duidelijkheid contrasteert direct met de meditatieve en mystieke elementen in zijn werk.

Beide kunstenaars hebben een heel verschillende beeldtaal en werkwijze maar vinden een gelijkenis door hun gebruik van herkenbare vormen en heldere kleuren. Waar Moonen op zoek is naar de meest uiteenlopende samenwerkingen trekt Riksen zich graag als kluzenaar terug in zijn atelier. Daar bestaat zijn geïsoleerde wereld waar alles secuur en volgens eigen regels gebeurt.

Moonen brengt bestaande beelden bij elkaar en speelt met de betekenis ontstaan vanuit deze toe-eigening.

De onderdoorgang van het poppodium wordt verdeeld in een grasgroene en helderblauwe muur. Vanuit de straat links zijn lange rijen van koppen tot aan het plafond gestapeld. De hoofden komen regelmatig, enkel of gestapeld, in schilderijen of als sculpturen, voor in het werk van Riksen. Ze doen denken aan Moai; de mysterieuze voorouderbeelden van Paaseiland en dragen in zijn werk een geestelijke, ceremoniële betekenis. Door hun veelheid en plaatsing ontstaat er een ritme in de muur-vullende groep die herinnert aan een publiek.

Moonen geeft aan de overzijde van de doorgang zijn invulling; grote posters, gebruikelijk voor het aankondigen van concerten, geven een vreemd cartoonachtig figuur weer; de knullige kop met het petje is zowel grappig als uncanny. Ook hier ontstaat vanuit een figuur een groep die door de herhaling en plaatsing binnen zijn context het concertpubliek vormt.

Riksen en Moonen leggen, naast de praktische functie van de doorgang, die de bezoeker vanuit de straat leidt naar de concertzaal, een onbewust ritueel bloot; elk persoon dat vanuit het publieke domein door de tunnel loopt transformeert in een concertbezoeker en van individu in publiek.

Schwungy Night

Naast de installatie in de onderdoorgang, die deel uitmaakt van de expositie organiseert Mike Moonen de after-party van de opening van Parallel #0. Moonen die als Sjang Kabang regelmatig plaatjes draait voegt daar doorgaans een performatief-karakter aan toe. Uitingen die hij voor deze feestjes ontwerpt zijn herkenbaar als zijn kunstwerken; zijn bezigheden staan niet los van elkaar.

Schwungy Night is een 'Gesamtkunstwerk' van Moonen waarbij bevriende en bewonderde muzikanten plaatjes draaien, live spelen en een show verzorgen. Kunstenaars, muzikanten, decoratie en visuals; performance, beeld en geluid komen samen in een totaalervaring verzorgd door een showhost.

3.

Lucas Kramer

(de)compose #1, 2016

Zowel in de kunst-, muziek- als theaterwereld en overal waar deze overlappen kun je het werk van Kramer tegenkomen. Versterkte hartslagen, fiets-aangedreven pijporgels en gigantische tape-loop machines; in de wereld van deze geluidskunstenaar worden kleine alledaagse dingen uitvergroot tot bizarre bouwwerken en grootse soundscapes.

In (de)compose #1, worden een camera, wekker en transistorradio door Kramer verbrijzeld tussen de bankschroef en een piano ontdoet hij met luid geweld van zijn snaren. Het proces waarin dit gebeurt legt hij visueel en auditief vast met een analoge camera en dito opname apparatuur.

De instrumenten voor muziek, beeld, tijd en telecommunicatie worden aan elkaar gelijk gesteld door ze op gelijke manier te gebruiken en onderzoeken. Zijn handeling negeert de functie of het traditioneel gebruik van de voorwerpen. Door een externe kracht toe te voegen verandert Kramer de bestaande fysieke compositie (het voorwerp), en ontstaat vanuit deze handeling tevens een nieuwe auditieve compositie.

Zowel het beeld als het geluid van deze handeling zijn gepresenteerd in zijn installatie in combinatie met het fysieke resultaat.

Het geluid vormt voor Kramer echter het belangrijkste onderdeel en is te beluisteren via de koptelefoon aan de cassettespeler; een gefragmenteerde, interactieve presentatie waarin de keuzemogelijkheid en hoeveelheid door toeschouwer zelf kan worden bepaald.

4.

Roy Vasten- burg

Diabolical Laughter, 2016

Roy Vastenborg past verschillende media toe in zijn ruimtelijke installaties bestaande uit sculpturen, video's en banners waarin hij zelf regelmatig een rol speelt. Geïnspireerd op inheemse rituelen leent hij voorwerpen, patronen en beeldtaal uit exotische culturen die hij inzet in een nieuwe situatie. Beïnvloed door etalage inrichtingen ontstaat er een aantrekkelijk beeld waarin de elementen hun oorspronkelijke context zijn kwijt geraakt.

Diabolical Laughter is een groeiende serie quilts die Vastenborg maakt uit verschillende soorten textiel. Slakken, krokodillen en gedecoreerde ledematen worden op een luchtige manier omringt door knoken, galgen, schedels, lijk-kisten en vazen. De vereenvoudigde, kleurrijke figuren op een achtergrond van stofstroken in vrolijke tinten doen niks vermoeden van de duistere symboliek die ze dragen.

Wandkleden komen in veel verschillende culturen en functies voor. In de popmuziek legt het werk een link naar de backdrop van een band; een spandoek dat als een vlag door het hijsen, hangen en vervangen een rituele functie heeft op het podium.

De quilts in de expositie verwijzen als decoratie, informatie en propaganda naar zijn weekend-activiteit bij het poppodium: Top Taekwondoka Radio.

Radio Top Taekwondoka

In het NIEUWE NOR café bouwt Vastenborg voor de gelegenheid een hok van golfplaten waar hij in de weekenden tijdens Cultura Nova live radio gaat maken.

Hij neemt gebruikelijke elementen uit het concept radio maar zet deze op zijn eigen manier in. Naast jingles, platen, interviews en nieuwsberichten vult hij het programma in met ongemakkelijke stiltes, opnames van stromend water en het laten horen van speelfilms.

Contrasterend met het commercieel spektakel van het Glazenhuis, dat afgelopen winter op het Pancratiusplein stond, wilt Vastenborg, vanuit het semi-transparante hok van Top Taekwondoka, radioluisteraars bewuster maken van hetgeen dat ze dagelijks via radio consumeren.

Platte- grond

1. Joan van Barneveld

- A. Untitled, 2015.
- B. Artwork for album T.S.O.S. IV, 2014.
- C. Sketch for artwork T.S.O.S. IV, 2014.
- D. I'm losing you, 2015.
- E. Artwork for album T.S.O.S. III, 2013.

2. Mike Moonen & Martijn Riksen

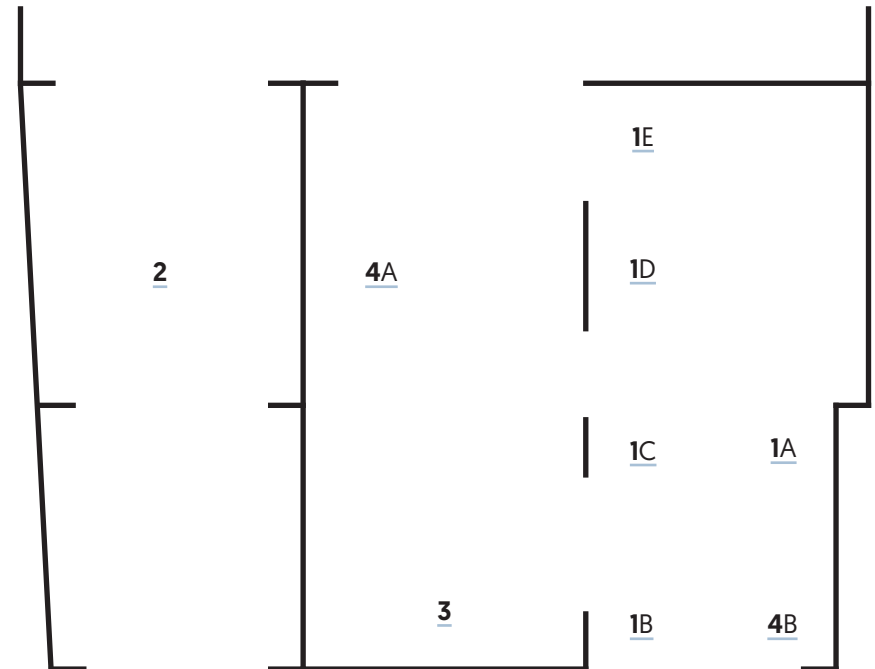
Do it to the crowd / untitled, 2016.

3. Lucas Kramer

[de]compose #1, 2016.

4. Roy Vastenburg

- A. Diabolical Laughter, 2016.
- B. Top Taekwondo Radio, 2016.

Programma

27 augustus

20.00 – 23.00

Feestelijke opening &
Live 'Top Taekwondoka Radio'
door Roy Vastenburg

22.00 – 04.00

After Party
'Schwungy Night'
door Mike Moonen

28 augustus en

02 – 03 september

15.00 – 18.00

Live 'Top Taekwondoka Radio'
door Roy Vastenburg

02 september

20.00 – 22.00

LP Release Party
Teenage Slaves of Satan

Openingstijden

De expositie is geopend tijdens
Cultura Nova (gelijktijdig met
'Klein Berlijn') op weekdays
van 15.00 – 23.00 en in het
weekend van 12.00 – 23.00.

De expositie loopt na Cultura
Nova nog tot 16 oktober en is
dan geopend tijdens activiteiten
van Poppodium Nieuwe Nor.

Partners

MAFAD, Kunstbende,
(H)EAR, Stichting Streetart,
Lijstenmakerij Lenssen,
Huis voor de Kunsten Limburg
en Homo Ludens.

Parallel wordt mogelijk
gemaakt door Poppodium
Nieuwe Nor, Cultura Nova
en Gemeente Heerlen.

Meer info

nieuwenor.nl
facebook.com/parallelheerlen

Contact

Poppodium NIEUWE NOR
Pancratiusstraat 30
6411 KC Heerlen

Marjolein van der Loo
marjolein@nieuwenor.nl
+31 (0)6 42392551

Art

Music

#0